

Drie vriendinnen en de tovenaar.

Drie vriendinnen besloten braambessen te plukken op een heerlijke zomerse dag. Ze kuierden langs de rivier en zagen op de oever een schilder, die een prachtig vergezicht op doek had gezet. Verder begon het bos zichtbaar te worden. Op een open plek, vleiden ze zich neer op het zachte mos. Ze vertelden over hun toekomstplannen... maar wisten, dat hun ouders elke cent moesten omdraaien. "Ik zou ook willen schilderen" sprak het eerste meisje zuchtend, "Voor verf, penselen en doeken heb ik echter geen geld, ik zou alle tinten groen schilderen in het woud, met bosanemoontjes in het wild, in de stralende zomerzon." "Ook ik mag wel vergeten danseres te worden" klonk het droevig. Toch begon ze te dansen... als een vlinder zo licht op de adem van de wind. Het leek of haar voeten nauwelijks de grond raakten. "En jij?" vroegen ze aan het derde meisje, dat ook bewonderend toe keek. "Ik wil zangeres worden, maar zelf de teksten schrijven." Natuurlijk begrepen de meisjes, dat er geen geld was voor mooie kledij en dansschoentjes, ook niet voor papier en pen. "Maar je hebt een mooie stem" troostten ze haar. Opeens kwam de boswachter naderbij, die opeens veranderde in een tovenaar. "Ik heb alles gezien en gehoord" spak hij vriendelijk, maar het meisje, dat schilderes wou worden, begon te wenen. Hij gaf haar een zakdoek, die plots veranderde in een doek en verdween. Blij vertrokken ze naar huis, maar zagen opeens ontsteld, dat de bomen in een cirkel hadden plaatsgenomen en hun omsloten. Ze keken echter niet dreigend en daar verschenen veel zijderupsen en weefden een zijden jurk en dansschoentjes voor het danseresje. Ook zij had een geschenk gekregen. Ook de bomen stonden terug op hun plaats. "Wat mag ik verwachten?" vroeg het meisje dat wou schrijven. "Afwachten" klonk hun goede raad. "Nog een mooie lange dreef te gaan langs het hasteel" en we zijn er. Toen hoorden ze een kind, dat aan het huilen was. De moeder, de gravin suste haar kleintje, maar niets hielp. Het meisje met de mooie stem, ging vlak onder het open raam staan en zong zo gevoelvol, dat zelfs de vogels zwegen, zodat het kind ophield met schreien... "Kom binnen" sprak de hasteelvrouw opgelucht "Hoe kan ik je danken?" Daar vertelden de drie vriendinnen hun dromen... De gravin gaf toen het eerste meisje penselen en verf en vroeg waar ze haar doek gekregen had. "Van de tovenaar" antwoordde ze. Ze bekeek het blozende kindje, dat reeds sliep en schilderde het. "Dit is pas kunst" juichte de gravin. Het tweede meisje, danste nu sierlijk en voorzichtig rond het wicht... en de vrouw keek ademloos toe. "Alle drie, krijgen jullie nu een beursje met goudstukken en maak jullie dromen waar" sprak hun gastvrouw, op é én voorwaarde, me regelmatig een bezoekje te brengen." Toen verscheen de tovenaar en sprak voor ieder een wens uit "Belangrijker dan goud, is de vriendschap, die jullie samenhoud!" klonk het overtuigend.